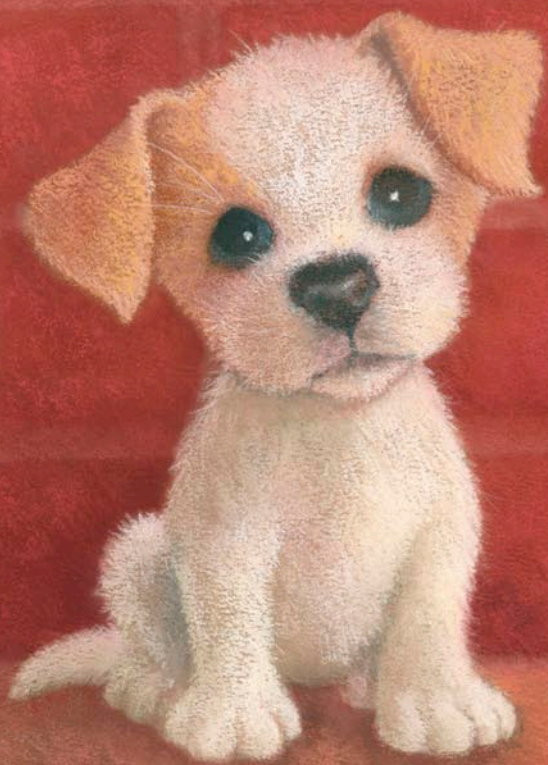

KODUTU
KUTSIKAS
HARRY

HOLLY WEBB

Robinile ja Williamile

Rohkem infot Holly Webbi kohta leiate tema kodulehelt www.holly-webb.com

Holly Webb Animal Series 10
Harry the Homeless Puppy
2009

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN. Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viies

Text copyright © Holly Webb, 2009
Illustrations copyright © Sophy Williams, 2009
First published by Stripes Publishing in Great Britain in 2009.
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

B08351718
ISBN 978-9949-82-280-5

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

„Beth, me peame nüüd minema,” ütles isa tütrele leebelt. Neil polnud kuigi palju aega enne lennujaama minekut.

Beth ei vastanud. Ta üksnes silitas Harry pehmet valget pead ja kastanpruune kõrvu. Ta ei suutnud üle põskede nirisevaid pisaraid tagasi hoida. Kutsikas hüppas tema najale, asetaskäpad ta õlgadele ja limpsis pisarad ära. „Oh,

Harry, ma hakkas sinust nii väga puudust tundma. Ma ei taha hüvasti jätta,” sosistas tüdruk.

Tema hääl oli nii kurb, et Harry lõpetas saba liputamise. Millest Beth õieti rääkis? See ei kõlanud hästi. Harry lootis, et peagi saavad nad sellest paigast lahkuda. Siin oli liiga palju lärmi ja veider lõhn. Siin paistis olevat palju teisi koeri, ta kuulis nende haukumist, urisemist ja niutsumist. Ta tahtis minna tagasi oma kenasse koju.

„Siin on tema korv ja tema mänguasjad,” ütles Bethi ema neid puuri asetades. „Mul on väga kahju, aga me peame tõesti minema, Beth. Peame varsti lennujaama poole teele asuma. See saab olema kindlasti väga põnev, eks ole?”

Harry vaatas, kuidas tema korv, puna-

sest kummist lemmikkont ja piuksuv
kala traatpuuri tõsteti. Beth piiksutas
talle kalaga paar korda ja pühkis siis
käega üle silmade. Harry tõi kuulda-
vale segaduses kiunatuse ja vaatas Bet-
hile oma suurte pruunide silmadega
otsa. Mis toimub?

„Oi, ema, ta teab, et nüüd juh-
tub midagi halba,“ ütles Beth püsti
tõustes.

„Ärge muretsege,” sõnas varjupaigas töötav tüdruk. Tema nimi oli Sally ja ta tundus kena, aga Beth soovis, et poleks pidanud temaga ealeski kohtuma. „Olen kindel, et ta leiab endale üsna varsti toreda kodu. Ta on nii armas väike koer. Kutsikatele on alati lihtne uut kodu leida ja Jack Russell on populaarne tõug.”

Beth noogutas ja pühkis pisarad varrukaga ära. Ta oletas, et peaks selle üle rõõmustama – päris kindlasti ta ei tahtnud, et Harry jääks varjupaika pikaks ajaks, nii õnnetu oma väikeses puuris. Aga ta ei tahtnud ka, et keegi teine koera endale võtaks. Harry oli tema oma. Koer oli tal olnud vaid kaks kuud, kui isa tuli ühtäkki lagedale uudisega, et tema ettevõtte saadab ta kolmeks aastaks Ameerikasse. Algul näis see nii põnev, elu New

Yorgis ja puha, aga peaaegu silmapilk oli tüdrukule meenunud Harry. Kas kutsikale meeldiks seal?

Ja siis oli isa öelnud, et Harry ei saa kaasa tulla. Et karantiini tõttu oleks see liiga keeruline ja nad hakkavad elama linnakorteris, mis pole koera jaoks sobiv. Harry pidi maha jääma ja kuna neil polnud teda kellegi juurde jätta, tuli koer viia varjupaika – nende koerte koju, keda keegi ei taha. See ei tundunud õiglane, sest Beth tahtis oma koera ju väga.

„Me kirjutame teile, anname teada, kui Harry on uue omaniku juurde jõudnud,” lubas Sally. „Üsna varsti. Ma tean, et ta leiab endale toreda kodu.”

Beth tahtis karjuda, et Harryl oli tore kodu, aga ta üksnes noogutas ja siis talutas isa ta välja, mis oli hea, sest

tüdruk nuttis nii kõvasti, et ei näinud midagi.

Harry niutsus, hüüdes Bethi järele, ja kraapis traatust. Beth nuttis! Midagi on valesti ja tüdruk läks tema juurest ära. Kutsikas ulgus kaks tundi ja oli seejärel nii väsinud, et jäi magama. Kui ta üles ärkas, polnud Beth ikka veel tagasi tulnud.

„Oi, sa ainult vaata seda siin,” ütles Grace igatsevalt. „Labrador. Kas ta pole imekaunis?”

Emma naeratas talle. „Meil pole ruumi, Grace, sa tead seda. Kuigi ta on ilus. Armsad silmad.”

„Võib-olla siis mõni väike koer, nagu Jack Russelli terjer!” Grace hakkas pala-

vikuliselt varjupaiga kodulehekülge sirvima, et näha, kas seal on väiksemaid koeri.

„Need on need nunnud väikesed terjerid, keda kasutati vanasti rotipüüdjana. Nad on hästi targad. Ja väikesed! Mõne sellise jaoks on meil ju kindlasti ruumi.” Grace nägi välja lootusrikas.

„Ei, ei ole. Ja sa pead varsti arvuti juurest ära tulema, Gracie, ma pean jälle kinnisvara veebilehelt vaatama ja uurima, kas turule on tulnud veel mõni korter.” Wintersid otsisid parajasti uut kodu, sest praeguses korteris lihtsalt polnud neile kõigile piisavalt ruumi, eriti nüüd, kus Grace ja tema vend Danny olid suuremaks kasvanud.

„Sellest pole kasu, Gracie.” Danny ohkas, kui ta arvutitooli tagant läbi pugesp,